

Matematik Dünyası'ndan

md@math.bilgi.edu.tr

Sabah 8'den öğle 12'ye kadar ders verdim, iki saat liselilere, iki saat üniversitelilere. Üniversitelilere ders daha hoşuma gidiyor, ne de olsa üniversiteliler sadece matematikle eğlenebiliyorlar.

Öğleden sonram inşaatı kolağan etmekle, çoluk çocuk ve halkla ilişkilerle ve bir de, her pazartesi olduğu gibi, Vakf'ın, MD'nin, Nesin Yayınevi'nin ve Matematik Köyü'nün hesaplarını kontrol etmekle geçti. Durum pek parlak değil. Son on beş yıl muhasebecilikle geçti. Bundan sonrası da böyle süreceğe benzer... Oysa bambaşka bir gelecek öngörmüştüm kendime gençliğimde. Bir sonraki yaşama inşallah!

Akşamüstü tabut boyutlarındaki havuzumda buz gibi suda keyif yaptıktan sonra biraz kestirdim. İyi geldi. Gerçek anlamda çalışmaya geç oturdum sayılır. Şimdi saat geceyarısını geçti, "Muhtarlık" adı verilen evimin avlusunda bu satırları yazıyorum. Cırcır böcekleri Bach'ı sabote ediyorlar. Anlaşılan Köy'e dişi cırcır böceği ithal etmeliyiz. İki aydır Köy'deyim, ilk defa müzik dinliyorum. Bu kadar keyif rakısız olmaz.

Liseliler ders saatleri dışında genellikle dalga geçiyorlar. Haklarıdır. Üniversiteliler zamanlarını çok daha verimli kullanıyorlar. Çalışan öğrencileri görünce keyfi-me diyecek olmuyor, iyi ki bu Köyü kurmuşuz diye iç geçiriyorum.

Dün iki grup liseli kız kavga etmiş. Nerdeyse saç saça, başbaşa girişeceklermiş birbirlerine. Ender oluyor ama oluyor böyle şeyler. Gece elebaşlarını karşıma çekip konuştum. Açık hava salonumuzda koltuklarımıza gömülü konuştuk. Üstümüzde pavlonya ağacının dev yaprakları, altımızda yemyeşil çim, sağımızda solumuzda asmalar, yaseminler, hanımelleri, katırtırnakları... Meltem midir nedir, ılık mı serin mi olduğuna karar veremediğim bir hava akımı yüzümüzü okşuyor.

Çocukça nedenler... İmrendim doğrusu. Keşke benim dertlerim de bu kadar sudan olsa... Büyüklük taslamamaya çalışarak nasihat verdim. Büyüklük taslamama konusunda başarısız oldum ama ana sorunu çözdüm. Ortam da yardımcı oldu sanırım. Bambaşka türden bir problemle yolladım kızları, yarına kadar birlikte çalışıp çözümlerini buldular. Gece geç saatte baktım hâlâ çalışıyorlardı... Kolay kolay çözemeyeceklerini biliyordum. Bu sabah düşman kızlar derste yanyana oturmuşlardı, kanka olmuşlar anlaşılabilir! Önce bir çözüm bulmuşlar, sonra başka bir yoldan probleme yaklaşıp ilk çözümlerinin doğru olamayacağına karar vermişler... Oysa ilk çözümleri doğrudu... Ses çıkarmadım. Gülümsemekle yetindim. Yarın sınıfta çözerim problemi.

Karadenizli iki çocuk var Köy'de. 15'lerinde ya varlar ya yoklar. Laurel Hardy gibiler! Biri sıksa diğeri şişko. Çok zorlandılar başlangıçta. Annelerini babalarını özlemişler. Hüngür hüngür ağladı biri. Alıştılar şimdi. Keyif almaya başladılar bile. Bugün şişman olanın bulaşık günüydü. Kolay değil, 140 kişinin bulaşığı, üstüne kazanlar filan... Muhtemelen hayatında ilk kez bulaşık yıkıyordu. Diğeri de tuvalet temizliyor... Ben olsam ben de annemi özlerim! Kimbilir çoluk çocuk sahibi olduklarında bu günlerini nasıl anımsayacaklar.

Hayat ancak bu kadar güzel olabiliyor.

Ali Mesur